

Μιχάλης Παπαμακάριος

Έφυγε από τη ζωή το προηγούμενο Σάββατο ο πολυσύνθετος καλλιτέχνης Θάνος Ανεστόπουλος, έπειτα από πολύμηνη μάχη με το καρκίνο. Ο Ανεστόπουλος υπήρξε πρωταγωνιστική φυσιογνωμία της εγχώριας ροκ σκηνής που ανέδειξε η δεκαετία του 90, ένας από τη μεγάλη «παρέα» δημιουργών και συγκροτημάτων σαν τις Τρύπες, Τα Μωρά στη Φωτιά, τα Υπόγεια Ρεύματα, τα Ξύλινα Σπαθιά, τους Ενδελέχεια, τους Magic De Spell και βέβαια τα Διάφανα Κρίνα, τη μπάντα που στην ουσία ίδρυσε ο Θάνος στις αρχές της δεκαετίας του 90.

Ξεχώρισε για τη ιδιαίτερη στιχουργική τόσο στις δουλειές των Διάφανων Κρίνων, όσο και στις προσωπικές του. Οι στίχοι του χαρακτηρίζονταν από μια ιδιαίτερη ποιητικότητα, στοιχείο που σε συνδυασμό με την αντίστοιχη του έτερου στιχουργού των Διάφανων Κρίνων Παντελή Ροδόστογλου και τον τρόπο που αυτή επέδρασε στη μουσική τους, διαμόρφωσε τον χαρακτηριστικό στυλ των Διάφανων Κρίνων και τους ανέδειξε σε μία εκ των καλύτερων συγκροτημάτων που υπήρξαν ποτέ στο Ελληνικό ροκ. Τραγούδια όπως Μουχλαλούδα Η Μπαλάντα Της Φωτιάς, Η Γιορτή, Ζωή Σαν Τη Δικιά Μου, Δις Τζούλια, Σε μια γη που ανατέλλει, Λιώνοντας Μόνος, Παράδεισος και βέβαια τα αξεπέραστα Μπλε Χειμώνας και Τελευταίος Σταθμός, είναι χαρακτηριστικά δείγματα της στιχουργικής συμβολής του Ανεστόπουλου στα Διάφανα Κρίνα και εν γένει στο Ελληνικό ροκ.

Η αγάπη του για τους «καταραμένους» ποιητές, το Ρεμπώ, το Μπωντλαίρ και άλλους, σφράγισε το έργο του και τον ώθησε να μελοποιήσει, μαζί με το συγκρότημα, ποιήματα Ελλήνων ποιητών όπως του Διονύση Καψάλη (Μέρες Αργίας), Κώστα Καρθαίου (Βάλτε να πιούμε), Λίνου Ιωαννίδη (θέμεθλο) Κώστα Ουράνη (Θα πεθάνω ένα πένθιμο του φθινοπώρου δείλι), Κώστα Καρυωτάκη (Κι αν έσβησε σαν ίσκιος) και Ρίτσο (στο Ότι απόμεινε από την ευτυχία), όπως και ξένους ποιητές.

Η μουσική και οι στίχοι των Διάφανων Κρίνων χαρακτηρίστηκε από πολλούς «μελαγχολική», «νέο ρομαντική», πεσιμιστική και άλλα πολλά. Πρόκειται για απλοϊκά σχήματα προσέγγισης

του έργου τους. Γεγονός είναι ότι οι στίχοι Ανεστόπουλου/Ροδόστογλου επέδρασαν καθοριστικά στους ηχητικούς προσανατολισμούς και την αισθητική του συγκροτήματος, εκφράζοντας μια ιδιαίτερη ευαισθησία σε μια περίοδο που επικρατούσε η γενική καπιταλιστική ευδαιμονία της «ισχυρής Ελλάδας». Μιλάμε για τη περίοδο των συνεπειών της κατάρρευσης των απελευθερωτικών οραμάτων, της «ανάπτυξης», των δανείων, της ολυμπιάδας και των υπολοίπων «εθνικών επιτυχιών» και συνολικά αυτής της ευρύτερα οικονομικής, πολιτικής και πολιτιστικής φούσκας που θα έσκαγε μπροστά στα μάτια μας λίγα χρόνια αργότερα.

Η μουσική του Ανεστόπουλου «έβγαζε γλώσσα» σε αυτή τη ψευδή, πλαστική ευδαιμονία και εξέφρασε συνολικότερα τη τραγικότητα που διέπει τις ανθρώπινες σχέσεις και τις πιο ιερές από αυτές- τον έρωτα και τη φιλία- σε συνθήκες καπιταλιστικής αλλοτρίωσης, όπως βέβαια και συνολικότερα υπαρξιακά ερωτήματα. Κάτι τέτοιο ήταν λογικό να επιδράσει και στο συνολικό ηχητικό αποτέλεσμα των έργων του και αυτό ήταν που έκανε τη μουσική και τους στίχους των Διάφανων Κρίνων να αγαπηθούν τόσο πολύ από χιλιάδες ανθρώπους. Επηρεασμένος από συγκροτήματα της λεγόμενης dark σχολής της δεκαετίας του 80 όπως οι Joy Division, από μπάντες με ισχυρό το στοιχείο της μελωδίας όπως οι Tindersticks, μουσικούς όπως ο Tom Waits, ο Nick Cave και οι μπλουζ δημιουργοί ενσωμάτωσε, όχι μόνος του βέβαια, αυτές τις επιρροές στη καλλιτεχνική πορεία των Διάφανων Κρίνων. Ο τρόπος που τραγουδούσε συνδύαζε τη ροκ εκφραστικότητα με τη απαγγελία και το σπαραγμό.

Τραγούδια που δεν λιώνουν όπως τα χιόνια...

Παιδί, από αυτό που θα λέγαμε, οικογένεια παραδοσιακών αριστερών, δεν υπήρξε ποτέ ενταγμένος με οργανικό τρόπο στην αριστερά, ωστόσο βρίσκονταν πάντα στην από εδώ πλευρά του οδοφράγματος. Για αυτό και συμμετείχε, αυτός και τα Διάφανα Κρίνα, σε αρκετές συναυλίες αλληλεγγύης από αυτή για το Γρηγορόπουλο το 2008 ή τη Κερατέα και σε άλλες μικρότερου εύρους. Προφανώς δεν είναι τυχαίο ότι εμφανίστηκε 4 φορές στις Αναιρέσεις, τη 1η όταν το φεστιβάλ μας ακόμα λέγονταν πολιτικό-πολιτιστικό τριήμερο το 1996, τη δεύτερη τον 2002, τη τρίτη τον 2007 και τη τελευταία το 2012, αυτή τη φορά χωρίς τα Διάφανα Κρίνα. Ούτε βέβαια ότι εμφανίζονταν σε συναυλίες πολιτικών χώρων όπως του ΕΕΚ και βέβαια δεν ξεχνάμε ότι το Μάη του 2006, όταν γίνονταν το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Αθήνα, παρόλο που οι περισσότεροι ομότεχνοι του εμφανίστηκαν εκεί, αυτός και τα Διάφανα Κρίνα, έπαιξαν πλήρως αφιλοκερδώς, στην Αντικαπιταλιστική, Αντιμπεριαλιστική Συνάντηση στη Πάντειο.

Στη σόλο πορεία του παρουσίασε τη παράσταση «Οι ποιητές Γυμνοί τραγουδούν» το 2009,

παρουσίασε έκθεση με καρβουνογραφίες του το 2011, το δίσκο «Ως το τέλος» το 2012 και πέρυσι τη ποιητική του συλλογή «Αρχίζω με το σ' αγαπώ». Αντιμετώπισε την ασθένεια του με σθένος και δημιουργικότητα, ετοίμαζε μάλιστα υλικό για νέο δίσκο. Μας άφησε ως τελευταίες εντυπώσεις τις δύο συναυλίες των Διάφανων Κρίνων στη Τεχνόπολη στις 10 και 11 Σεπτέμβρη του 2015 και τη παράσταση «Από τις Ρίζες στα Άνθη του Καλού» σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Χιλιάδες άνθρωποι θα θυμούνται για πάντα και θα τραγουδούν τα τραγούδια του.

Πηγή: **PRIN**